

Arrest

nr. 190 841 van 23 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 mei 2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal.

1.2. Op 24 augustus 2010 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 model B).

1.3. Op 10 februari 2012 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal.

1.4. Op 4 januari 2011, 4 april 2011, 7 mei 2011, 12 mei 2011, 7 september 2011 en 11 februari 2012 volgen telkens nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13 model B).

1.5. Op 16 februari 2012 wordt een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" uitgevaardigd.

1.6. Op 31 juli 2012 wordt de aanvraag 9bis, ingediend op 25 januari 2012, onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 20 september 2012 werd een "bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering" (bijlage 13septies) genomen. Deze beslissing werd op 21 september 2012 ter kennis gebracht.

1.8. Op 20 februari 2013 wordt een "bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering" (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, M. M., Attaché
En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale, M. M., Attaché*

wordt aan

il est enjoint à/au

de genaamde H., M., geboren te O., op 27.10.1978 die de Algerijnse nationaliteit heeft, nommé H., M., né a O. le 27.10.1978 de nationalité algérienne

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slované, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

(...)

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal; feiten waarvoor hij is veroordeeld op 02.05.2010 door de Correctionele rechtbank van Gent.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal; feiten waarvoor hij is veroordeeld op 22.02.2010 door de Correctionele Rechtbank van Leuven.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal; feiten waarvoor hij is veroordeeld op 10.02.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven.

Gezien betrokkene geseind is door Zwitserland onder het nummer H 0000000047069 dringt zijn verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Betrokkene is het voorwerp van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 21.09.2012, geldig tot 20.09.2020

Betrokkene is gekend onder verschillende aliansen:

H., M. °27.10.1978 te E.

H., M. °27.01.1978 te A.

H., M. °26.10.1978 te A.

M., H. °29.09.1976 te a.

M., H. °26.09.1976 te A.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16.02.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 21.09.2012.

[...]

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal en poging tot diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geseind is door Zwitserland, dringt zijn verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

[...]

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het consequentiebeginsel

Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.4. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

Dit is incorrect!

Verwerende partij verwijst naar de zogenaamde laatste (poging tot) diefstal van verzoekende partij, verzoekende partij heeft deze (pogingen tot) diefstal altijd ontkend. Bovendien zijn deze feiten niet bewezen. De stelling 'iemand is onschuldig tot het tegendeel bewezen wordt', wordt door de verwerende partij blijkbaar naast zich neer gelegd.

Daarnaast zou de verwerende partij minstens de procedure in de correctionele rechtbank kunnen afwachten vooraleer verzoekende partij op dergelijke manier effectief te veroordelen. De verwerende partij is toch wel over ijverig.

II.1.5. Het bevel om het grond gebied te verlaten werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij op hetzelfde moment dat ook een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis werd gebracht aan verzoekende partij (Cf. Supra).

Verzoekende partij begrijpt niet hoe zij gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten als zij op hetzelfde moment wordt vastgehouden in een gesloten centrum te Brugge.

Verzoekende partij kan immers in detentie nooit vrijwillig gevolg geven aan de thans bestreden beslissing. De thans bestreden beslissing en de beslissing tot vasthouding zijn immers in strijd met elkaar. In deze zin is er dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het consequentiebeginsel.

II.1.6. Bovendien vormt de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM.

Een terugkeer naar Algerijen zou niet enkel een ernstig aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij zou in haar land van herkomst onderworpen worden aan een gedwongen huwelijk, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM."

2.2. Na een theoretische uiteenzetting betwist verzoeker *in concreto* het motief volgens hetwelk hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Verzoeker gaat daarmee evenwel voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing niet enkel gemotiveerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), maar daarnaast ook op grond van 1° (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en 12° (indien hij voorwerp is van een inreisverbod). Deze motieven, die op zich van aard zijn de bestreden beslissing te schragen, worden door verzoeker niet betwist. De bijkomende beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen voor de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, (risico op onderduiken) en 4°, (niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven) wordt evenmin betwist.

Waar verzoeker betoogt dat hij actueel in de gevangenis is opgesloten en geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft dit een loutere opmerking van verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet niet in op welke wijze dit gegeven van aard is de feitelijke en juridische motieven van de bestreden beslissing aan te tasten. Waar verzoeker de schending van het "*consequentiebeginsel*" aanvoert, is er de Raad geen "*consequentiebeginsel*" als algemeen rechtsbeginsel bekend. Evenmin licht verzoeker nader toe wat hij daar precies mee bedoelt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM laat verzoeker na dit met enig concreet element te staven. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT